

DÉLMAGYARORSZÁG

75. évfolyam, 223. szám
1985. szeptember 23., hétfőA MAGYAR SZOCIALISTA MUNKÁSPÁRT
SZEGED VÁROSI BIZOTTSÁGÁNAK LAPJAHavi előfizetési díj: 43 forint
Ára: 1.80 forint

Harminc felé

A majdnem harmincasokról tündödöm. Azokról, akik öt évvel ezelőtt, az egyetemi években, gyorsan akarták átalakítani környezetüket, és hitték, ha a diploma a kezükben lesz, mindjárt figyelnek a szavukra, legalább mérlegelik a gondolatokat az irányító pozíciókban. Az évtizedfordulón politikai taktika nélkül ágáltak, követeltek. Állították: ők majd megpróbálnak másképp élni. Nem nagyvonalúban, élvhajászóan, hanem ésszerűbben.

Volt évfolyamtársaimmal találkozom a Kárász utcán. Nagykörösön tanítanak. Nagy reményekkel indultak a kisvárosba. Mondván: egy évtizedet ott lehet a legjobban eltölteni, mert ott a lakás, állás sokkal könnyebb ügy. Így felúton lesznek a majdani unokákra váró szülők, valamint a főváros és Szeged közt. Lehet utazni a hétvégeken és az iskolaszünetekben. Most egy kicsit nehezen válaszolnak tudakozódó kérdéseimre. Kiderül, hogy még mindig a drága albérlet a lakásuk. Önálló otthon? Arról még semmi bizonyosat nem tudni. A lakások ott is elkepesztően magasak. A szóbeli segítség a kiutalási lista jobb pozícióhoz és a hitelekhez? Elégé határozatlan. Persze, maradnak még, mert a kollégák egy harmadával nagyon kellemes az együttlét. Meg aztán másutt sem sokkal jobb. A gyerek? Egyelőre csak irigylik azokat, akiknél már legalább az első megérkezett. Végül is, még van három évük addig, amíg „biológiai okokból” illő elkezdni a család bővítést.

Az egyetemről a korlátokból látszott a legkevesebb, no meg a nehezedő gazdálkodás személyi következményeiből. Mi az általános iskolától kezdve azért tanultunk 17 évig, hogy „nekünk jobb legyen, mint a szüleinknek”. Közben nem figyeltünk az árnyalatokra. A gondoskodás ellefédette velünk, hogy esetleg gondjaink is lehetnek majd. Aki nem próbálta, hogyan is hihette volna, hogy a kollégiumi, albérlési szobák után a másfél szobás lakást is ki lehet nőni? Hogy 47 négyzetméter a panelban nem elegendő két gyermek felneveléséhez? Persze ez a magánélet része.

A súlyosabb belső konfliktusokat a munkahely, a végső (?) pályára állás okozza. Hájjal kengetnek bennünket, amikor az egyik legsikeresebb hazai vállalkozás-vállalat igazgatója vasárnap este A Hétkben, egy ország előtt, sikerei legfontosabb okaként említi, hogy ő mindig a legfrissebb agyú huszonévesekre szavazott, és nem félt őket megfizetni. A „háj” mellett persze hogy ott az irigység is. Mert sokunkat irritál még, hogy a borítékba nem az „effektív teljesítménynek a tükrö”, hanem az íróasztal és munkapad mellett vagy a fontos szobában eltöltött időnek díja kerül.

Magatartásunk motiváltsága két-három éves munkaviszonyunk alatt többször változott. Az új fiú, akit mindenki jó tanácsos avagy utasításokkal irányíthatott, egyszer csak-csak önálló gondolatokra ébredt. Ezeket (egy részüket!) vagy el tudta fogadtatni közvetlen környezetével, vagy távozott. Erdemes lenne megvizsgálni talán egyszer, hogy a pályakezdők közül az első egy-két évben hányan változtatnak munkahelyet, és azonos vállalaton belül még hányan keresnek gyökeresen más feladatokat. Mondták, akik korban, családi eseményekben előbbre tartottak, hogy ha majd otthon egy kis élet is vár bennünket, annak a vitáinkra is hatása lesz. Hittük is, nem is. Ma érezzük: talán igazuk volt.

Az egyetem idején tett hátizsákos túrákból annyi minden kimaradt még. Hittük: talán az álmok városából, országaiból, majd a valamikori autónk ablakaiban tűnnek fel a képek. A nagykörösi ismerősök három év alatt kétszer jutottak el Szegedre és kétszer pesti színházba. Valamikor megszoktuk a gondoskodást, most megtanultuk a gazdálkodást. Gondolkodunk jövedelmező álmovállalkozásról, fantáziánk kalandozó. Az ilyen sikerből csak keveseknek jut. Az OTP-nél sokunk neve mellett százezes tartozások. Őszintén, ezek az összegek igazán nem zavarnak bennünket. Valahogy nem bírjuk igazán felfogni, hogy tíz-tizenévi teljes jövedelmünkkel vagyunk, leszünk adósok.

Naponta megmérettetünk, egyénien és csoportosan, objektív és még többször szubjektív szempontok szerint. Ellenérzésekkel és szimpátiával. Konokságunk előcsalja, ha úgy érezzük, lérték bennünket. Nem hiszünk az egyetlen, mindent eldöntő ítéletben. Ilyenkor sokszoros erővel keressük az újabb bizonyítási lehetőségeket. Nagy belső elégtétel, kis külső győzelem, ha ez sikerül.

Legújabbant azt vetjük észre, hogy rohan az idő. Türemlenségünk nagyobb, mint tizenévesen és húszas éveink elején...

Bóle István

Elutazott
Suharto
elnök

Budapest nevezetességeivel ismerkedett szombaton, dél előtt a hivatalos látogatáson hazánkban tartózkodó Suharto, indonéz köztársasági elnök.

A délutáni órákban elutazott Budapestről az indonéz államfő, Suharto elnököt, feleségét, Tien Suhartót és kíséretének tagjait ünnepélyesen búcsúztatták a két ország nemzeti lobogóival díszített Országház előtt, a Kossuth Lajos téren, ahol felsorakozott a Magyar Néphadsereg díszzászlóalja.

A vendégek búcsúztatására megjelent Losonczy Pál, az Elnöki Tanács elnöke és felesége, Trautmann Rezső, az Elnöki Tanács helyettes elnöke, Czinege Lajos, a Minisztertanács elnökhelyettese, Katona Imre, az Elnöki Tanács titkára, Veress Péter, Nagy Gábor, továbbá az állami és a társadalmi élet több más vezető képviselője. Jelen volt az ünnepélyes búcsúztatáson a Budapest akkreditált diplomáciai képviselők számos vezetője és tagja is.

A légikikötő betonján Losonczy Pál és felesége búcsút vett Suharto elnöktől és feleségétől, valamint kíséretük tagjaitól. A vendégek beszálltak a különrepülőgépre, amely a magasba emelkedett. (MTI)

Hét vége a közösségért

Társadalmi munka Kisteleken

ez a jó közút, ugyanis másik utcában laknak, mégis beálltak a sorba. Mindketten tanácstagok, s csakúgy, mint a gázvezetésnél, most is dolgoznak a közért.

— Kérem szépen! Beírja a nevemet az újságba?

— Természetesen!

Sietek megjegyezni: Magyar Sándor bácsi sok fiatalnak ad példát munkaszerepetből, köztiszteltből, hozzáértésből: 78 éves korában fűrgén, ügyesen dolgozik.

A nagyközség tanácsának elnöke, Ott József is részt vállalt a közös munkából. Úgy mondta: ez az útépités kisteleki technológia.

— ??

— Építész munkatársaim „fundálták ki”. Kézenfekvő volt, hogy csak cement kell, hiszen a homok ezen a vidéken adott. Négyzetméterenként 35 kiló kötőanyagot szórnak ki, elgereblyézik, nagy teljesítményű rotatórral 30-40 centiméter mélységben összedarálják az anyagot, belocsolják, hengerezik, s néhány hét múlva pedig aszfaltot terítenek rá.

Hasonló eljárással építenek szilárd burkolatot 1980 óta. Eddig tízezer négyzetméter készítették, s ennek minden kilométerénél ott volt Tóth Sándor technikus, műszaki ügyintéző, községét szerető lokálpatrióta.

A. S.

Számtalan példáját láttuk már a társadalmi összefogásnak. Volt közösen fektetett víz- és gázvezeték, csatornaépítés vagy árokásás, fásítás és parkosítás. Legutóbb szombaton tartottak országsszerte kommunista műszakokat.

A városi jogú nagyközségben, Kisteleken, a gimnázium mögött találtam szorgos embereket: közutat építettek. Mi kell ehhez? Pénz, ta-

nácsi segítség, cement, kéziszerszám és néhány gép.

A 620 méteres, 4 méter széles utat a Bocskai utcában építik. Házként négy és fél ezer forinttal járultak hozzá a költségekhez. Idősebbek, kis fizetésűek kedvezményt kaptak, és pedig úgy, hogy részletekben fizették a közös költség rájuk eső részét.

Kürtösi Zoltán és Schreiber László is dolgozik. Nekik nem különösen fontos

Művészeink
BerhidáértNagy László képriportja
(Elsőkünk az 5. oldalon.)